

בש"פ 5816/15 - מדינת ישראל נגד ישראל דריימן

בבית המשפט העליון

בש"פ 5816/15

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: ישראל דריימן

בקשה ראשונה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים
לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה -
מעצרים), התשנ"ו-1996

בשם המבקשת: עו"ד תומר סגלוביץ

בשם המשיב: עו"ד מיכאל עירוני

החלטה

1. לפני בקשה להארכת מעצרו של המשיב, מכח סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים),
התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) - לתקופה של תשעים ימים, שימנו החל מתאריך 07.09.2015, או עד למתן פסק דין ב-תפ"ח
11933-12-14 המתנהל בבית-המשפט המחוזי בירושלים, הכל לפי המוקדם מביניהם.

אביא להלן את הנתונים הצריכים להכרעה.

2. בתאריך 07.12.2014 הוגש לבית המשפט המחוזי בירושלים כתב אישום כנגד המשיב, אשר כלל ארבעה אישומים המתארים עשרות רבות של עבירות מין, שאותן ביצע המשיב על פי הנטען בשלוש מתלוננות - ר.ד., ר.ח ו-א. - כדלקמן:

באישום הראשון מתואר כי בסמוך לסוף שנת 2012 ועד לסוף שנת 2013, נהג המשיב במשך מספר חודשים להסיע את ר.ד., שהייתה באותה עת בת כ-12 שנים, למקום מבודד, או למשרדי העמותה שבה עבד, ושבה התנדבה ר.ד., ושם ביצע בה, בתדירות של כפעמיים בשבוע, מעשים מגונים ומעשי סדום בניגוד לרצונה.

באישום השני מתואר כי במהלך שנת 2014, נפגש המשיב עם ר.ד., שבאותה העת טרם מלאו לה 15 שנים, פעמים רבות, בהם הורה לה להחדיר את איבר מינו לפיה, ור.ד. עשתה כן. בחלק מהמקרים, המשיב נגע באיבר מינה של ר.ד. וניסה להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, חרף התנגדותה.

בגין המעשים, מושא שני האישומים הראשונים, המשיב הואשם ב-70 עבירות של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); וכן ב-70 עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק האמור.

באישום השלישי מתואר מעשה מגונה שביצע המשיב במהלך שנת 2011 ב-ר.ח., ילידת 1995. על פי הנטען, המשיב גרם בערמה לר.ח. להיכנס לרכבו, נסע עימה למגרש צדדי שם נגע בחזה, בפניה וברגליה חרף התנגדותה, וחדל ממעשיו רק כאשר עובר-אורח עבר בקרבת מקום. כאשר ר.ח. ניסתה לצאת מהרכב תפס המשיב את פניה, נישק אותה וליקק את פיה בניגוד לרצונה. בגין המתואר באישום השלישי הואשם המשיב בעבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

באישום הרביעי מתואר כי במהלך חודש אוקטובר 2014 המשיב פגש במתלוננת א., ילידת 1999, יחד עם חברתה ר.ד.. השלושה נסעו ברכב למקום מבודד. בהגיעם למקום, יצאה ר.ד. מהרכב והמשיב התיישב במושב האחורי ליד א., ושם נישק אותה בפיה, הכניס את ידיו מתחת לחולצתה ונגע בחזה. בהמשך, ביקש המשיב להחדיר את איבר מינו לפיה, אך זו סירבה לעשות כן. למחרת היום, התקשרה א. למשיב, אשר הציע לאסוף אותה ברכב מבית ספרה. המשיב הסיע את א. למקום מבודד, התיישב לידה במושב האחורי ברכב והחל לנשקה. בהמשך, פשט המשיב את חולצתו, הפשיט את חולצתה וחזייתה של א., והורה לה לפשק את רגליה על מנת שיוכל להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. א. סירבה לעשות כן. אולם חרף סירובה, פישק המשיב את רגליה בכוח וניסה להחדיר אצבעותיו לאיבר מינה - והכל בניגוד לרצונה. בשלב מסוים הוציא המשיב את איבר מינו, והניח את ידה של א. על איבר מינה, שלא בהסכמתה, עד שהגיע לפורקנו.

בגין המתואר באישום הרביעי, הואשם המשיב בעבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ב)-ל-חוק העונשין; ניסיון לבעילה אסורה בהסכמה לפי סעיף 346(א)(1) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; וכן ניסיון למעשה סדום לפי סעיף 347(א)(1) לחוק העונשין.

3. במקביל להגשת כתב האישום – המבקשת הגישה בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו, ובגדרה טענה כי קיימות בתיק ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב. כמו כן נטען כי קמה עילה למעצרו של המשיב מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) ו- סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק המעצרים, שכן מעשיו של המשיב וחומרת העבירות המיוחסות לו יוצרים חשש סביר כי יסכן את בטחון הציבור.
4. בתאריך 09.12.2014, טענו הצדדים לעניין הראיות לכאורה בפני בית המשפט המחוזי הנכבד. בית המשפט קמא קבע לגבי הראיות הנוגעות לאישום הראשון, ולגבי הראיות הנוגעות למעשה הסדום בנסיבות אינוס, במסגרת האישום השני, כי הן מצויות ברף התחתון של הראיות לכאורה. כן נקבע כי קיימות כנגד המשיב ראיות לכאורה לעבירות של מעשים מגונים, מושא האישום השני, ולביצוע מעשה מגונה ב-ר.ח. באישום השלישי, וכן בנוגע לאישום הרביעי.
- בית המשפט קמא הנכבד קבע לבסוף כי יש מקום לבחון את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר, והורה על עריכת תסקיר שירות המבחן בעניינו (להלן: התסקיר).
5. בתאריך 25.12.2014, נתקבל התסקיר הנ"ל, במסגרתו התרשם שירות המבחן כי נשקפת מהמשיב רמת מסוכנות גבוהה. שירות המבחן בחן עם זאת את המפקחים שהציע המשיב והתרשם כי הם ראויים, והמליץ על שחרורו של המשיב למעצר בית, בתנאי שלא ישהו שם קטינים וקטינות.
6. לאחר דיון, שהתקיים בתאריך 25.12.2014, הורה בית המשפט המחוזי הנכבד על שחרורו של המשיב למעצר בית מלא במסגרת חלופת המעצר, שנבחנה על ידי שירות המבחן. לבקשת המבקשת, הורה בית המשפט קמא הנכבד על עיכוב ביצוע החלטתו עד לתאריך 26.12.2014.
7. המבקשת הגישה ערר על ההחלטה לשחרר את המשיב למעצר בית. במסגרת זאת, המבקשת השיגה גם כנגד קביעותיו הראייתיות של בית המשפט קמא הנכבד, ואף טענה כי חלופת המעצר שנקבעה על ידו – איננה מאיינת את מסוכנותו של המשיב. המשיב, מנגד, טען כי קיימת חולשה בראיות אף ביחס לאישום השלישי והרביעי.
8. חברי, השופט נ' הנדל, קיבל את ערר המבקשת והורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו (בש"פ 8910/14, מתאריך 01.01.2015 (להלן: בש"פ 8910/14)). נקבע כי קיימות ראיות לכאורה אף בנוגע לשני האישומים הראשונים, והחמורים יותר, ואלה אינן נמצאות ברף הנמוך. עוד נקבע כי יש צורך לבחון את התמונה העולה מסך כל הראיות לכאורה בכל אחד מהאישומים, שמחזקות זו את זו. על כן, ונוכח מסוכנותו של המשיב, הוחלט על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.
9. בתאריך 04.03.2015 נדחתה על ידי בית המשפט קמא הנכבד בקשת המשיב לעיון חוזר בהחלטה לעצרו עד לתום ההליכים. ערר על ההחלטה הנ"ל – נדחה על ידי חברי, השופט מ' מזוז (בש"פ 2252/15, מתאריך 08.04.2015).

בהמשך, נקבע - בהסכמה - בהחלטת חברתי השופטת ד' ברק-ארז, כי המשיב ישוחרר זמנית ממעצרו בשל פטירת אביו ז"ל (בש"פ 2784/15, מתאריך 27.04.2015). בקשה נוספת של המשיב לשחרור זמני לצורך אזכרה לאביו ז"ל נתקבלה בידי בית המשפט קמא הנכבד (כב' השופט א' רומנוב, מתאריך 21.05.2015).

10. בתאריך 24.07.2015, לאחר שהמשיב הגיש בקשה נוספת לעיון חוזר בעניין מעצרו עד תום ההליכים, קבע בית המשפט קמא הנכבד (כב' השופט מ' דרורי), כי בכפוף להסדרת איזוק אלקטרוני ותנאים נוספים, יש מקום להיעתר לבקשתו של המשיב ולהורות על השמתו במעצר בפיקוח אלקטרוני. בית המשפט קמא הנכבד נתן משקל לכך שחלק מהמתלוננות סיימו את עדותן, כמו גם לשינוי החקיקתי שחל בנוגע לאיזוק האלקטרוני בהתאם להוראות חוק פיקוח אלקטרוני על עצור ועל אסיר משוחרר על-תנאי (תיקוני חקיקה), התשע"ה-2014.

11. המבקשת הגישה ערר על ההחלטה הנ"ל. חברתי, השופטת ע' ברון, קיבלה את ערר המבקשת (ראו: בש"פ 5285/15, מתאריך 10.08.2015 (להלן: בש"פ 5285/15)). בהחלטתה נקבע כי נשקפת מהמשיב מסוכנות רבה וכי לא חל שינוי המפחית, או מאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיב כלפי הציבור, או כלפי קטינות אחרות, לרבות המתלוננות בתיק. עוד נקבע כי אין בשינוי החקיקתי הנ"ל כדי להצדיק את השמתו של המשיב במעצר בפיקוח אלקטרוני חלף מעצר מאחורי סורג ובריח. לפיכך נקבע כי המשיב יוותר במעצר עד תום ההליכים.

מהלך הדיונים בתיק העיקרי

12. בתאריך 24.12.2014 הוקרא למשיב כתב האישום. בתאריך 05.01.2015 המשיב כפר במרבית המיוחס לו בכתב האישום. בית המשפט קמא הנכבד קבע דיון נוסף לתאריך 25.01.2015. באותו דיון, טען ב"כ המשיב כי חלק מחומר הראיות לא הועבר אליו וכן ביקש את רשימת חומר החקירה. בית המשפט קמא הנכבד קיבל את הבקשה ודחה את הדיון לתאריך 03.02.2015. בהמשך, בתאריך 08.03.2014, נקבע התיק לשמיעת ראיות.

13. בתאריך 09.03.2015 התקיימה ישיבת הוכחות ראשונה, במסגרתה נשמעו ארבעה עדי תביעה, וביניהם המתלוננת א. ואביה. בתאריך 01.06.2015 התקיימה ישיבת הוכחות שנייה, ובמסגרתה נשמעה עדותה של המתלוננת ר.ד.. בתאריך 22.06.2015 התקיימה ישיבת הוכחות נוספת, במסגרתה נסתיימה שמיעת עדותה של ר.ד.. בית המשפט קמא הנכבד קבע דיון לסיום פרשת התביעה לתאריך 18.10.2015, ולתחילת פרשת ההגנה לתאריך 25.10.2015.

טיעוני הצדדים

14. המבקשת טוענת בבקשתה כי מסוכנותו הגבוהה של המשיב מחייבת את הארכת מעצרו. מסוכנות זו עולה, לשיטתה, מהעבירות המיוחסות לו, הכוללות עבירות מין בשלוש קטינות, כמו גם מהתרשמות שירות המבחן. עוד טוענת המבקשת כי משפטו של המשיב מתקדם כראוי. לטענת המבקשת, יש להניח במידה רבה של סבירות כי תחול התקדמות נוספת במשפטו של המשיב בתוך

תקופת הארכת המעצר המבוקשת.

15. המשיב טוען מנגד כי הארכת המעצר מעבר לתשעה חודשים היא בגדר חריג. לטענתו, לא צפוי שמשפטו יסתיים בטווח הזמנים של ההארכה המבוקשת. זאת ועוד, לטענתו, המסוכנות עליה מתבססות ההחלטות הקודמות שניתנו בעניינו מתייחסות לתקופה שהיא עובר למועד עדותן של המתלוננות. המשיב מוסיף וטוען כנגד פגמים שונים שהוא מוצא בתשתית הראייתית בתיק. בסיכום המשיב ביקש כי יופנה לתסקיר מעצר משלים, שצפוי להראות, לטענתו, כי רמת המסוכנות שלו פחתה.

16. בדיון שנערך בפני בתאריך 01.09.2015 נשמעו טענות באי-כוח הצדדים והמשיב הגיש מכתב ובו ביקש ליתן לו הזדמנות לשהות במעצר בית, והוסיף כי למעצרו השלכות שליליות על משפחתו הקרובה.

דיון והכרעה

17. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין בקשת המדינה - להתקבל. להלן אביא את הנימוקים למסקנתי זו.

18. נקודת המוצא, הקבועה בסעיף 61 לחוק המעצרים היא כי משפטו של נאשם אמור להסתיים בתוך תשעה חודשים, ומקום שהדבר לא מסתייע בתוך תקופה זו - יש לשקול את שחרורו של הנאשם מן המעצר. ביסוד ההוראה האמורה עומדת, בין היתר, התפיסה כי ראוי להחיש את הטיפול בהליכים פליליים כדי שלא לפגוע, במידה העולה על הנדרש, בחירותו של נאשם, הנהנה מחזקת החפות כל עוד לא הורשע. בהתאם לכך, נקבע בפסיקתנו כי בית משפט זה יעשה שימוש בסמכות להאריך מעצר מעבר לתשעה חודשים - בזירות, תוך איזון בין זכותו של הנאשם לחירות, לבין זכותו של הציבור לביטחון ולמיצוי ההליכים עם הנאשם. באחת הפרשות עמדתי על השיקולים הצריכים לעניין ושם ציינתי:

"איזון זה אמור להיעשות לאחר שהשופט שדן בבקשת ההארכה, יתן דעתו, בין השאר, לקצב התקדמות ההליכים בתיק, לתחזית הקיימת לסיומם בעתיד הנראה לעין ולעוצמתן של עילות המעצר בנקודת הזמן שבה נבחן הענין. בית המשפט אמור לשקול במסגרת זו גם את אופיין של העבירות, מושא כתב האישום, ואת עברו הפלילי של הנאשם" (עיינו: פ"פ 6300/12 מדינת ישראל נ' בראנס, בפיסקה 12 להחלטתי (09.09.2012)).

הנה כי כן יתכן כי גם בחלוף תקופת המעצר הראשונה שעל פי סעיף 61 לחוק המעצרים - באיזון שבין חירותו של הנאשם לבין שיקולים אחרים, התומכים בהותרתו במעצר, ועיקרם: שלום הציבור והצורך למצות את ההליך הפלילי, יגברו השיקולים האחרונים. לכן סעיף 62 לחוק המעצרים מאפשר לבית משפט זה להורות על הארכת מעצרו של הנאשם ב-90 ימים נוספים (או עד 150 ימים במקרים מיוחדים), ואף לחזור ולהורות כך מדי פעם בפעם. נוסחת האיזון הינה איפוא זו: ככל שמתארך ההליך המשפטי מעבר לתשעת החודשים הראשוניים שקצב המחוקק - כך נעה המוטטלת במסגרת האיזון אל עבר זכותו של הנאשם לחירות. לשם כך יש להביא בחשבון, בין יתר, את השיקולים הבאים: חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, קצב התנהלות משפטו, המסוכנות הנשקפת

מהנאשם לציבור בכלל, ולקורבנותיו בפרט, והחשש מפני הימלטות הנאשם, או מפני שיבוש הליכי משפט על ידי המשיב (ראו: בש"פ 148/15 מדינת ישראל נ' גבארין (19.04.2015); בש"פ 1240/07 מדינת ישראל נ' ריאן (21.02.2007); בש"פ 98/15 מדינת ישראל נ' שאער (02.03.2015)).

אעבור כעת ליישום השיקולים הנ"ל על נסיבות המקרה שלפני.

מן הכלל אל הפרט

19. העובדות הנטענות בכתב האישום, וריבוי העבירות המיוחסות למשיב בגדרו, הינן חמורות ביותר, והן מעידות בצורה ברורה על המסוכנות הנשקפת ממנו. אף חלוף הזמן אינו מקהה את חומרתן של העבירות המיוחסות למשיב ואת המסוכנות הנלמדת מהן. בהחלטתו להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, שפורטה לעיל בפסקה 6, קבע חברי, השופט נ' הנדל כך:

"הבחינה של כל אישום ואישום אינה נעשית באופן מנותק מיתר האישומים. על בית המשפט להביט על התמונה העולה מסך כל הראיות לכאורה, ביחס לכל אחד מן האישומים... על כן, גם אם נניח כי בעניין האישום השלישי אין די ראיות לכאורה, די בשני האישומים הראשונים... כאמור, הראיות לכאורה באישום הראשון מעניקות, בשלב זה, חיזוק לראיות לכאורה באישום השני, וכן להפך. הראיות באישום הרביעי שהוכחו לכאורה, מפי מתלוננת נוספת, אף הן מחזקות את איכות הראיות בשני האישומים הראשונים... מסוכנות המשיב נובעת ממעשיו, ובעיקר מן האישומים הראשונים. לכך מתווסף האמור בתסקיר המעצר, בו הוערך כי המשיב חש משיכה לקטינות ורצון לספק את צרכיו המיניים באמצעותן, כי קיימים אצלו עיוותי חשיבה וכי נראה כי התנהגותו כרוכה במניפולציה והסתרה של כוונותיו. משילוב כל אלה נדמה ש"לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם, פחותה" (סעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). גם אם החלופה המוצעת היא בעיר אחרת מזו שבה מתגוררות המתלוננות, אין בה כדי למנוע מן המשיב למנוע ביצוע מעשים דומים בקטינות אחרות" (עיינו: בש"פ 8910/14, בפסקה 3).

20. בהקשר למסוכנות המשיב - ראוי להזכיר גם את דחיית בקשתו של המשיב, להשימו במעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני חלף מעצרו מאחורי סורג וברח (עיינו: בש"פ 5285/15). בהחלטה זו קבעה חברתי השופטת ע' ברון כך:

"לאחר ששבתי ועיינתי בהחלטת בית משפט קמא, דעתי היא כי לא ניתן להותיר על כנה את המסקנה שלפיה חל שינוי נסיבות המפחית, לא כל שכן מאיין, את מסוכנותו של המשיב. נדמה שאין צורך להכביר במילים בדבר החומרה היתרה הטמונה בעבירות המיוחסות למשיב. די בכך כדי ללמד כי נשקפת מן המשיב מסוכנות רבה, והדבר אף נתמך בממצאי תסקיר שירות המבחן לגביו... על פניו, לא חל שינוי נסיבות לעניין המסוכנות הרבה הנשקפת מהמשיב כלפי הציבור בכללו, כלפי קטינות אחרות והמתלוננות הנוספות בתיק בפרט, כאשר לגבי אלה האחרונות אף לא נטען שהייתה כל אינדיקציה כי אינן חוששות מהמשיב" (ראו: בש"פ 5285/15, בפסקה 9; ההדגשות שלי - ח"מ).

עוד הוטעם בידי חברתי השופטת ע' ברון כי: "המסוכנות הנשקפת מן המשיב לציבור בכללו, לביטחון של קטינות ובפרט לביטחון המתלוננות בתיק דנן – נותרה גבוהה כשהייתה".

21. על מסוכנותו הרבה של המשיב ניתן ללמוד מכתב האישום, הכולל עשרות רבות של עבירות מין שהמשיב ביצע, על פי הנטען, בשלוש קטינות, ומתסקיר המעצר בעניינו, המדבר בעד עצמו. מהתסקיר עולה, בין היתר, כי רמת המסוכנות הנשקפת מהמשיב הינה גבוהה. שרות המבחן התרשם, כפי שאף צוין בהחלטות שנזכרו בפיסקאות 19 ו-20 שלעיל, כי המשיב הינו: "בעל רצון לחוש שליטה וכוח לפיצוי תחושותיו השליליות". ביחס לתחום המיני קיימים אצלו: "עיוותי חשיבה כאמצעי להצדיק את דרכי התנהגותו, אי ראיית האחרים וחוסר באמפטיה כלפיהם", וכי הוא מתאפיין ב"האשמת הקורבנות וחוסר אמפטיה כלפיהן". עוד צוין כי למשיב "נטייה ומשיכה לבנות קטינות, ורצון לספק את צרכיו המיניים באמצעותן", ולא אוסיף מעבר לכך.

22. מכלול הדברים מביא איפוא למסקנה כי לעת הזו לא ניתן לאיין, או להפחית משמעותית, את מסוכנותו של המשיב בחלופת מעצר, או במעצר באיזוק אלקטרוני. באיזון שבין חירותו של המשיב לבין שלום הציבור – גובר כאן משקלו של האחרון. בנסיבות דנן, המשיב אף לא הצביע על שינוי נסיבות של ממש הדורש קבלת תסקיר מעצר משלים, למעט חלוף הזמן כשלעצמו (שעשוי ללמד, לשיטתו, על הפחתת המסוכנות הצפויה ממנו). מעבר לכך, להתרשמותי משפטו של המשיב מתנהל בקצב סביר בנסיבות. כמפורט לעיל, כתב האישום הוגש בתאריך 07.12.2014, פרשת התביעה עתידה להסתיים בתאריך 18.10.2015 ודין לתחילת שמיעת פרשת ההגנה נקבע לתאריך 25.10.2015.

23. המשיב טען כי המשיב נסחט בידי אחר ששכנע את המתלוננות להפליל את המשיב. המשיב הוסיף וטען כנגד אמינותה של גרסת המתלוננת וטען כי מדובר בגרסת שקרית הסותרת עדים אחרים. בהקשר זה אציין כי ההליך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים אינו האכסניה המתאימה לביור טענות מסוג זה המצויות במישור הראייתי, ואלו מקומן בהליך העיקרי.

מעבר לנדרש אעיר, אציין כי המשיב לא הראה על פני הדברים כרסום מהותי בחומר הראיות. בית המשפט קמא הנכבד (השופט ר' וינוגרד) קבע בתחילת הדרך, ביחס לטענת המשיב – כי אחר ביקש לסחוט אותו כדלקמן: "ההשערות שמעלה בא-כוח המשיב לא די בהן כדי להוות כרסום כה מהותי" (שם, עמ' 42). בהחלטת חברי, השופט מ' מזוז נאמר גם כי אף אם חל שינוי-מה בתשתית הראייתית עם התפתחות המשפט "... הרי שזה עדיין רחוק מאוד מ"כרסום מהותי ומשמעותי" (ראו: בש"פ 2252/15, בפיסקה 6; ההדגשה שלי – ח"מ). זאת ועוד, בית המשפט קמא הנכבד (השופט מ' דרורי) קבע בהחלטתו כי "על פני הדברים לא ראיתי כרסום בעוצמה כזו" המצדיקה את בקשת המשיב לעיון חוזר (עיינו גם: בש"פ 5285/15).

24. זה המקום להוסיף כי בכל הנוגע לטענות המשיב ביחס לאמינות גרסת ר.ד. באה התייחסות בהחלטתו של חברי, השופט נ' הנדל, ממנה עולה כי לצורך הדיון שבפני אין מדובר בסתירות מהותיות, וכי ר.ד. מסרה הסבר הגיוני להתפתחות גרסתה (חששה כי המשיב יפגע בשמה הטוב). וכך נאמר בהחלטה האמורה לענין זה:

"צודק הסנגור בכך שההבדלים בין הגרסאות השונות מעלים קושי. אך עיון בהן מעלה כי גם כאן אין מדובר בסתירות מהותיות אשר בכוחן לאיין את עצמת הראיות בשלב הנוכחי. כבר בגרסה הראשונה שמסרה, בה ניסתה "לגונן" על המשיב, טענה מתלוננת 1 כי היה עמוד 7

בניהם מגע מיני הכולל נשיקות ונגיעות בחזה בעודה בת 12. עוד הוסיפה כי ביקש שתיגע באיבר מינו. גם אם בגרסאות מאוחרות הוסיפה מעשים חמורים יותר, שאת קיומם הכחישה בגרסתה הראשונה, גרעין הדברים טמון כבר בראשיתם. כפי שנקבע לא פעם, הבדלים מעין אלה מאפיינים פעמים רבות עדויות של קרבנות עבירות מין. בכך אין לפגוע בהכרח במהימנותם (ראו למשל ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 85 לפסק דינו של השופט עמית (20.10.2010)). על הבחינה להיות קונקרטית – האם מדובר בסתירות מהותיות על פני הדברים אם לאו. מתלוננת 1 התייחסה להבדלים שבין גרסאותיה ומסרה הסבר הגיוני להתפתחות גרסתה. לטענתה, חששה כי אם תחשוף את המעשים יפגע המשיב בשמה הטוב, ורק לאחר שכבר החל להוציא את דיבתה רעה חדלה לחשוש. הדברים עולים גם מן הגרסאות עצמן ומן ההקשר שבתוכו בוצעו המעשים. כמובן שבכך אין לקבוע כל ממצאים באשר למהימנות המתלוננת – זו תתברר בהליך העיקרי. אך בשלב הנוכחי די במה שהוצג (ראו: בש"פ 8910/14, בפסקה 3; ההדגשות שלי – ח"מ).

יש לציין עוד כי המשיב הודה ביחס לאישום השני בחלק מהמעשים אותם לכאורה ביצע ב-ר.ד., אך טען כי מעשים אלו נעשו בהסכמה וכי סבר שמדובר בבגירה. בניגוד לכך, נקבע כי יש בסיס בחומר הראיתי לכך שהמשיב ידע, או שחשד ועצם את עינו, לגבי גילה של ר.ד.. בכל מקרה, גם אם חלק מן המעשים בוצעו בהסכמה, נקבע כי די בחומר הקיים כדי לבסס את החשד שחלק מן המעשים חרגו מהסכמה זו, וכי המבקש ידע על גילה של ר.ד., או חשד ונמנע מלברר זאת. הדברים אמורים אף ביחס למתלוננת א. ולאישום הרביעי. הראיות באישום הרביעי, מפי מתלוננת נוספת, מחזקות בתורן את איכות הראיות בשני האישומים הראשונים (ראו: בש"פ 8910/14, בפסקה 3). המשיב לא הראה כי בגרסאות המתלוננות יש ליקויים בסיסיים, או פירכות גלויות על פניהן, שיש בהן כדי להפוך את הקערה על פיה, כפי שנדרש כדי להביא לשינוי בהחלטה בדבר מעצר עד תום ההליכים (ראו: בש"פ 4786/12 מדינת ישראל נ' טנסקי, בפסקה 22 להחלטתי (12.7.2012)). ביחס לטענות באשר לאמינות גרסתה של ר.ד. במסגרת ההליך העיקרי – ברי כי על בית המשפט המברר לענות בהן, ואין האכסניה שבפני מתאימה לכגון דא.

25. נוכח כל האמור לעיל – סבורני כי יש להיעתר לבקשת המדינה. מבלי לקבוע מסמרות אעיר לבסוף כי יתכן שבעתיד יהיה מקום לשקול קבלת תסקיר משלים, בשים לב להתפתחות ההליכים בתיק ככל שיחולו ויתר השיקולים הרלוונטיים.

26. סיכומי של דבר – הבקשה מתקבלת. מעצרו של המשיב מוארך בזאת ב-90 ימים, שימנו החל מתאריך 07.09.2015, או עד למתן פסק דין ב- תפ"ח 11933-12-14 לפי המוקדם מביניהם.

ניתנה היום, כ"ה באלול התשע"ה (9.9.2015).

ש ו פ ט